

רוח הנהר

בולגריה

היה פעם ילד שאהב מאוד לשחות בנהר. גם כשהנהר עלה גבוה והרוח הגביהה גלים, הוא רץ למים ושחה, בלי לשמוע באזהרות של אמא ואבא. הוא רץ לחוף, הוריד את בגדיו וקפץ למים.

אבל יום אחד המים היו כל כך סוערים שגברו על כוחותיו והוא נסחף עם הזרם. הוא לחם עם המים בכל כוחו אך בסוף לא יכול היה להתגבר עליהם. התחיל לצעוק, לבקש עזרה. ורוח הנהר שמעה אותו. וטוב ששמעה, כי הילד כבר בלע מים, לא

יכול היה לנשום ואבד את הכרתו.
כשרוח הנהר הגיעה אליו השחיין
הקטן כבר התעלף והמים הובילו אותו
הלאה והלאה.

רוח הנהר לא סבלה שמי מבני-אדם
נכנס לממלכה התת-מימית שלה, אבל
הילד מצא חן בעינייה. היא ריחמה
עליו והחליטה להצילו.

היא לקחה את הילד על ידיה והביאה
אותו אל הארמון שלה, עמוק
בקרקעית הנהר. מעולם עוד לא הגיע
לשם בן אדם כלשהו. זו הפעם

הראשונה קרה הדבר. רוח הנהר
שמה את הילד על מיטה והלכה משם
בשקט, ממתינה בסקרנות לראות מה
יקרה.

כשהילד יתעורר והביט סביב ראה

שהוא שוכב על מיטת בדולח בחדר
בדולח. ליד המיטה עמד שולחן ועליו
צעצועים ומשחקים, כולם מבדולח.
הצעצועים היו כה יפים שהילד רצה
מיד להתחיל לשחק בהם, אך באותו
רגע נזכר בביתו והתחיל לבכות מרות.
רוח הנהר רצה אליו מיד.

"מדוע אתה בוכה, קטן?"

"אני רוצה הביתה!" ענה הילד.

"האם אצלך בבית טוב יותר מאשר
בארמון בדולח שלי?" השתוממה רוח
הנהר.

"יותר טוב!" והילד התחיל שוב לבכות,
ואפילו חזק יותר.

רוח הנהר הבינה שהשעשועים
שהכינה לו הם לשווא, והלכה משם.
והילד בכה עוד, עד שנרדם.

ואז רוח הנהר לקחה אותו על ידיה
והעבירה לחדר אחר.
כשהילד התעורר מצא את עצמו על
מיטת כסף בחדר שהוא כולו כסף, גם
הקירות מכסף, גם התקרה, ועל
שולחן הכסף, ליד המיטה, צעצועים
מכסף טהור. איזה עושר! הילד הביט
מוקסם על הכל. אחר כך לקח את
הצעצועים והתחיל לשחק. אבל
המשחק נמאס לו מהר מאוד, כי נזכר
איך שיחק בבית עם אחיו ועם אחותו
ושוב התחיל לבכות. רוח הנהר באה
אליו ושאלה
"מדוע אתה בוכה, ילדי?"
"אני רוצה לראות את אחי ואת אחותי"
ענה הילד והמשיך להתיפח.
רוח הנהר לא יכלה לנחם אותו והלכה.

וכשהילד נרדם שוב העבירה אותו
לחדר שלישי.

כשהילד התעורר ראה שהוא שוכב
באכסדרת זהב על מיטת זהב טהור.
הכל היה שם מזהב, גם השולחן, גם
כיסאות, גם הצעצועים. לעתים
קרובות סיפרו לילד על מרתפי אוצרות
שבהם שומרים זהב. אך על עושר
כזה הוא מעולם לא חלם! הוא התחיל
לשחק בצעצועים, אבל לא זמן רב.
הוא נזכר באמא ואבא והתחיל לבכות
שוב.

רוח הנהר באה אליו מהר ושאלה עוד
פעם

"מדוע אתה בוכה, ילד?"

"אני רוצה לחזור לאמא ולאבא!"

רוח הנהר השתוממה. היא לא ידעה

על מה מדבר הילד, מי הם אמא
ואבא?

"האם אמא ואבא יקרים לך מזהב
טהור?" שאל.

"יקרים יותר" אמר הילד.

רוח הנהר התרחקה ואספה את כל
הפנינים שהטמינה בעומקי הממלכה
שלה. אספה ושפכה לפני הילד. ערמת
הפנינים הגיעה עד התקרה ורוח
הנהר שאלה
"האם אמא ואבא יקרים לך מהר כזה
של פנינים?"

הילד עצם את עיניו כי ברק הפנינים
סנוור אותו.

"את טורחת לשווא!" ענה "אינך מבינה
כמה יקרים אמא ואבא בשבילי. הם
יקרים לי מכל הדבר שבעולם!"

רוח הנהר הבינה שלא תוכל להרגיע
אותו בשום דבר. היא חיכתה שהילד
יירדם שוב, ואז הוציאה אותו בזהירות
לחוף, שם נחו בגדיו. רוח הנהר
מילאה את כיסי הבגדים בזהב
ובפנינים וחזרה לארמונה.
הילד התעורר וראה שהוא שוכב על
חוף הנהר, סמוך למים. ואז נזכר
ברוח הנהר ובאוצרות תת-מימיים.
תחילה חשב הילד שהיה זה חלום, אך
כשבדק את הכיסים שלו ומצא מהם
זהב ופנינים, הבין שזה לא היה חלום
אלא מציאות.
הוא התחיל לרוץ הביתה, לאמא
ואבא, לאח ולאחות. לשמחה לא היה
סוף! ועוד נוספה שמחה על המתנות
שהילד הביא מהממלכה שתחת

המים!
הילד המשיך ללכת לנהר ולשחות בו,
אבל רק כשהמים היו שקטים. הוא לא
פגש יותר את רוח הנהר.
ורוח הנהר חזרה מלאת צער לממלכה
תת-מימית שלה. היא האמינה
שבחרה באוצרות היקרים ביותר
שבממלכתה, ועכשיו התברר לה
שאצל בני-אדם ישנם אוצרות גדולים
יותר, אם, אב, אחים ואחיות. ולה לא
היה אף אחד! היא התרגשה ובכתה
שלושה ימים רצופים. הבכי שלה רעד
את החופי הנהר והמים רעשו כמו
במבול.
ואחר כך היא הלכה לבדוק כל פינה
של ממלכתה. אולי ימצא במקום
כלשהו אוצרות שעניייה עדיין לא

לא נפלו עליהם.